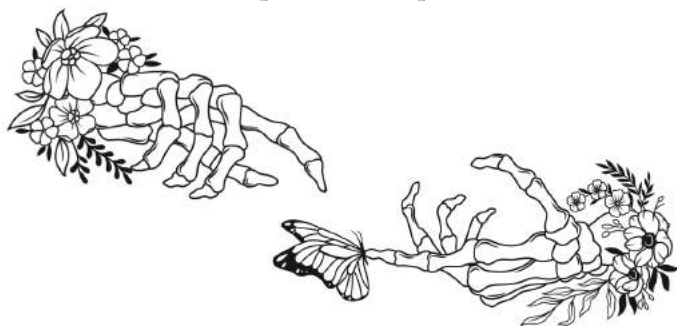

ЉИКАМИ ВЛЮБИХ СЕ В НАДЕЖДАТА

Превод от английски език
Ирина Димитрова

 ciela

*На моя Сам
и на всички хора по света, които
имат нужда да се чувстват по-малко самотни*

ПРЕДГОВОР

Тази история къса парченца от сърцето ми и ги разстила върху хартия. Описана от гледната точка на всезнаещ разказвач, тя е изследване на приятелството, греха, болестта, любовта и всички неща, които ни правят хора.

Страниците са изпълнени с реални спомени под формата на различни герои, подобни места и еднакви идеи. Важно е да спомена, че голяма част от подробностите за болестите са описани като измислица в романа и не трябва да бъдат анализирани като медицински разгледани случаи.

Историята съдържа домашно насилие, хранителни разстройства, голям физически тормоз, самонараняване, самоубийство, изнасилване, депресия, безпокойство и ужасяващи описания на болести.

Автоимунните разстройства са сложно нещо за външния наблюдател и още по-сложно за страдащия. Те са в широк спектър, махало, което се люлее от хронично до смъртоносно. Голяма част от хората с автоимунно заболяване могат да очакват да водят нормален живот. Малцина не могат.

Тази история е и за едните, и за другите. Тя е за всички, които познават самотата и за всички, които търсят себе си.

Надявам се да откриете част от себе си у Сам, Хикари, Нео, Съни и Кьор, както открих аз.

ПРЕДИ

Любовта на живота ми иска да умре. Трагично е да се изрече на глас подобно нещо. Не. Може би не трагично. Може би само несправедливо. Но като започнете тази история, ще откриете, че трагедиите и несправедливостите обикновено вървят ръка за ръка.

Преди любовта на живота ми да реши, че не иска да живее повече, той ми каза, че звездите ни принадлежат. Прекарвахме всяка нощ заедно с нежно преплетени тела върху грубите керемиди на покрива в опит да запомним фигурите по небето. Така че дори когато той изтля, когато тялото му стана по-малко тяло и повече труп, аз вярвах, че нашите звезди ще му вдъхнат вяра. Вярвах, че ще го поддържат жив, докато може да погледне нагоре и да види, че не са паднали.

Тази вечер двамата стоим на моста, докато реката бушува черна, а уличните лампи хвърлят златен ореол върху скованите ни от зимния студ пръсти.

– Ядосан ли си ми? – питам, защото тази вечер му казвам истината. Казвам му истината за себе си, истината, която не казвам на никого, тайната, която ме прави различен от всички, които той познава. Хвърлям я като ласо около врата му, спасително въже, нещо, което да го задържи да не направи последната крачка в мрака.

Той поклаща глава и се хваща за парапета.

– Просто съм любопитен. – Очите с жълти пламъчета, в които винаги съм се потапял, намират моите. – Какво е усещането? Да си ти?

– Усещането е сякаш съм откраднал – отвърщам. – Сякаш това тяло всъщност не е мое.

Признанията могат да бъдат груби и капитулиращи, но моите са нежни. Истината за това, което съм, няма смисъл, но и не е необходимо. Той знае това. Той е болен, откакто се е родил. Да си болен те научава, че причините са само лоши опити за оправдаване на нещастиято. Създават илюзия за обяснение на защо, но защо е шумен въпрос, а смъртта е безмълвна.

– Вярваш ли ми? – питам.

Той кимва.

– Все още ли ме обичаш?

– Разбира се, че все още те обичам. – Той въздъхва, обгръща лицето ми с длан и плъзва палец по бузата ми.

Усмихвам се.

Любовта е нашето ядро. Любовта ни накара да се преструваме.

Като деца се преструвахме, че болницата е замък, а ние сме рицари. Играехме карти на пост, а той ме оставяше да печеля всеки път. Хранехме се на приземния етаж, докато той измисляше истории за облеченото в мантии простолоудие, което минаваше наоколо. Спяхме в едно легло, докато той шепнеше за приключенията, които ни очакват извън стените на двореца. После ме целуна, защото бяхме сами, принадлежахме си един на друг и всичко беше наред.

Налагаше се да се преструваме.

Въздухът беше просто разреден. Ето защо дробовете му не можеха да вдишват. Той просто беше тъжен в онзи ден. Ето защо сърцето му не можеше да бие самостоятелно. Ние просто бяхме уморени. Ето защо мускулите му отказаха и той се строполи в ръцете ми.

Прекарахме целия си живот заедно, преструвайки се, но ако се преструваш твърде дълго, реалността по един или друг начин ти напомня, че не обича да я обиждат.

Днес вечерта се скарахме. Скарахме се както никога досега и той отиде на моста сам, за да се отдалечи от мен, струва ми се. Не съм сигурен. Сега, след като тайната ми е освободена, сега, когато той знае какъв съм, какво съм, гневът, който споделяхме, се разсея, сякаш натрупан в болен мускул, започнал да оздравява.

Той слага палтото си върху раменете ми, когато пот-репервам. Плъзва ръце под моите и ме привлича към себе си. Облягам се на топлината му, силуетите ни се накъсват от бели пръски, потъващи наоколо.

– Звездите ли падат? – питам.

– Това е сняг – прошепва той. Прокарва ръка по гърба ми и се размива. – Само сняг.

Хладен и нежен, снегът пада по устните ми.

– И снегът ли е наш? – питам.

– Да – отговаря той, притиснал устни към шията ми. – Всичко е наше.

– Благодаря ти. – Заравям пръсти в косата му. – За всичко.

– Аз ти благодаря. – В гърлото му дращи болка. Той се притиска още по-плътнo към мен, сякаш би могъл да изчезне в мен, ако опита. – Задето събуди у мен желание да го преследвам.

Той се опитва отново да се засмее, но това не е същият смях, който винаги съм обичал. Смеховете, които обичам, отекват. Надигам ги в гърдите му, когато лежи с игли във вените си. Когато стиска ръката ми, търсец отчаяно да се вкопчи в нещо истинско. Сега смехът му е невесел. Секва рязко вместо да заглъхне.

– Любов моя – прошепвам, почти загубил глас. –
Защо дойде на моста?

Уличната лампа примигва. Звездите започват да падат сякаш по спешност. Тъмнината се прокрадва наоколо, захапва краищата на ореола.

Той стиска зъби. Затваря очи, когато снегът извиква сълзите му.

– Съжалявам, мой сладък Сам – изрича с пресекващ дъх и мачка с пръсти палтото на гърба ми като чаршаф. – Искане ми се да можех да продължа да се преструвам с теб.

Замъкът ни се издига зад нас, наострил слух. Докато той плаче на рамото ми, аз чувствам всеки момент, когато отваряше очи, а си мислех, че няма да го стори. Усещам усмивките, които споделяхме, когато смъртта решаваше да ми го върне, отново и отново.

– Не разбирам – успявам само да прошепна.

Той притиска чело към моето, струйки прогарят следи по замръзналите му бузи и страх, който съм свикнал да познавам твърде добре, заема мястото на прегръдката.

– Щастлив съм, че ми каза тайната си. – Сълзите достигат извивката на усмивката му. – Щастлив съм, че ще продължиш да живееш дори след като аз си отида.

Целува ме, усещам сняг и сол между устните ни.

Целува ме, сякаш това е последният път, когато ще му се удаде подобна възможност.

– Помни ме – отронва. – Помни, само защото звездите падат не означава, че не си струва да им доверяваме желанията си.

– Не разбирам – казвам, но целувката е приключила.

Докосването му е изчезнало от лицето ми. Той вече се е обърнал и се е отдалечил. Посягам отново към него, да сплета пръстите ни, да го дръпна назад, както съм правил винаги, но вместо това смъртта поема ръката му.

– Почакай. – Следите от стъпките му избледняват под белотата, изтрити. – Почакай!

Той не ме чува. Чува единствено нощта, призоваваща от другия край на моста с обещание за покой.

– Почакай... моля те... – Сълзите ми са оправдани, защото без значение колко усилия полагам, не мога да го последвам.

Очертанията на спомените ни изтъняват, изчезват от светлината на уличната лампа и преминават в сенките.

– Не, не можеш... не си... – Поклащам глава. – Още не можеш да си отидеш... не можеш да си отидеш... ти...

Ти.

Моя светлина, моя любов, мой разум.

– Ще умреш.

Страхът се вкопчава между ребрата ми. Разкъсва тялото ми, дробовете ми и сърцето ми.

Когато тъмнината го поглъща целия, реалността идва да пожъне, болката лежи тежко в ръката ѝ като коса.

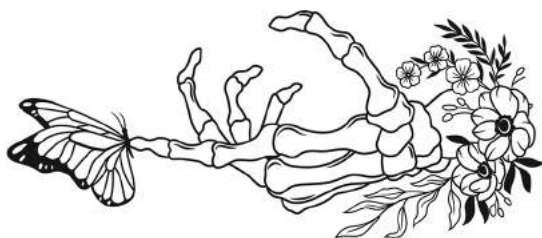
Снегът се превръща в буря. Опитвам се да събера в ръце танцуващите парцали и някак да ги пратя обратно в небето им. Коленете ми се свличат на земята, пламтят от студа. Замъкът ми ме наблюдава със съжаление. Сълзите ми капят в реката, стоновете ми се превръщат в ридания, а спомените ми се стопяват.

Звездите ми падат.

А аз не мога да ги спася.

1

ОЧИ С ЖЪЛТИ ПЛАМЪЧЕТА

години по-късно...

Когато той умря, се промених. Навремето мечтаех за нас, мислех си, че в очите му с жълти пламъчета има бъдеще, на което мога да разчитам. Бъдещето никога не е сигурно. Най-добрият урок за това е да видиш как някой, когото обичаш, си тръгва.

Най-добрият урок за това е да израснеш в болница.

Постоянният бял шум запазва разума ти. Носилките минават и персоналът върви в набеязаните им ленти, сякаш са на своеобразна медицинска магистрала. Освен това има блудкава безвкусна храна и блудкав безвкусен декор, които съпътстват присъдата ти. Това всъщност е болницата. Не място, където да станеш по-добре, или място, където да те лекуват, а място, където да чакаш.

Представете си бомба, прикрепена с верига за китката ви. Тя издава звук. Като екран за проследяване на сърцето. Ден и нощ. Обратно броене. Обратно броене, което всъщност не можете да видите. Погледнете бомбата си, вдигнете я като часовник. Ще видите само мигаща

червена светлинка заедно с лаещия звук. Напомнящи, че бомбата ще избухне. Само дето не знаете кога.

Такова е усещането, когато чакаш да умреш.

Бомбата тече във вените ти под името на болест.

Не можеш да я обезвредиш. Не можеш да я унищожиш. Не можеш да избягаш от нея.

Времето, болестта и смъртта са мрачни механици по пътя натам. Обичат игрите и им доставя удоволствие да изплитат примки от страх. Сенките са техните инструменти, извиват се над раменете ти със зловещи пръсти, приобщават те към тъмнината, превземат тялото ти, съзнанието и всичко, което има хареса.

Времето, болестта и смъртта са най-големите крадци на света.

Или бяха.

Докато не дойдохме ние. Четирима приятели, които не вярват в бомбите.

Съни връхлетя в живота ми не легнала върху болнично легло, а риташа автомата за закуски, който ѝ беше откраднал шоколада. В мига, в който ме видя, неудовлетворението ѝ се изпари и двамата споделихме един гаден шоколад, докато разговаряхме за невероятни мечти, седнали на студения под в коридора. Макар да не го знаех тогава, тя бе преживяла много по-голяма загуба от тази на един от дробовете си. С огнената си коса и излъчване на свобода, тя е гладиатор, най-смелият крадец, когото познавам.

Кьор е много по-спокойно създание. Той е нашата сила, нашата вечно виновна сила. Майка му е францужойка, баща му – хаитянин, и двамата претенциозни по

отношение на имената. Кьор означава сърце, макар че сърцето в тялото на К. е разбито. Буквално. Но сърцето на душата му е най-голямото сред нас. Той е любвеобилният в групата и най-лошият крадец сред нас.

Нео е писател, поет, изпълнен с горчивина. За разлика от Съни, той е мълчалив, а за разлика от К., не изпитва никакви угризения. Гръбнакът му е крехък, но думите му компенсират това. Той е кльощав и нисък, толкова дребен, че му викаме Бебчо, макар че за бебе има доста избухлив характер. Сигурен съм, че никога през живота си не се е усмихвал. Него го познавам най-отдавна и макар да е намръщен и зъл, всичко е маска, неговата защита. Той е също най-умният човек, когото познавам – наблюдателен, изобретателен, издръжлив – именно той планира и записва великите ни подвизи в кражбите. Твърди, че двамата със Съни сме екстроверти, които са го отвлекли и убедили да бъде наш приятел, но съм уверен, че тайно обича компанията ни. Болниците са самотни места, докато не намериш своите хора.

От години Нео, Съни и К. идват и си тръгват от болницата.

Понастоящем, когато си отидат вкъщи, не е за дълго. Болестта е алчна. Взема парченца от теб, докато вече не можеш да се познаеш, а Нео, К. и Съни вече не се разпознават извън това място.

Независимо дали си болен, или не, нощта създава огледала от прозорците. В миналото тя показваше на приятелите ми образи на трупове в стъклото: скелети с кости, необвити от плът, органи, изсипващи се от гръдния кош, кръв, процеждаща се от устата. Те трепереха от предсказанието, пръстите им докосваха повърхността, която ги омагьосваше. Диагнози, хапчета, спринцовки